
z kapitalistických armád

SOUČASNÁ VOJENSKÁ POLITIKA A STRATEGIE FRANCIE

Plukovník PhDr. Ing. Miloslav Handl, CSc.
podplukovník Ing. Miroslav Veselka

V zahraniční politice Francie, která je výchozí pro stanovení koncepce vojenské politiky a strategie, došlo po nástupu prezidenta Mitterranda a vlády vytvořené v rozhodující míře ze zástupců Socialistické strany (květen, červen 1981) proti linii dřívějšího vedení k určitým změnám, které v nejdůležitější oblasti — ve vztahu k NATO a k zemím socialistického společenství — jsou posunem doprava.

Mitterrand výrazněji než předtím Giscard d'Estaing zdůrazňuje příslušnost Francie k západnímu vojenskopolitickému systému. Podporuje tezi amerického prezidenta Reagana o „sovětské vojenské převaze“ a v souvislosti s tím — na rozdíl od zdrženlivého postoje předchozího prezidenta — i tzv. plán jaderného dozbrojení NATO. V odzbrojovacích jednáních mezi Západem a Východem hraje současná Francie ještě méně významnou úlohu než dříve, ukazuje se její nepřipravenost v blízké době o těchto otázkách seriózně jednat. Trvá a je dále zvyrazňována neochota Francie zahrnout její prostředky do eventuální dohody o omezení jaderných zbraní v Evropě.

Výrazně proatlantická linie Mitterranda vedení způsobila pokles úrovně francouzsko-sovětských vztahů, vedla k tomu, že Francie ztratila dlouholeté specifické postavení mezi státy NATO v rozvoji vztahů se Sovětským svazem. Její místo zaujala NSR. Ve vztazích k SSSR se francouzská politika stala poplatná linii americké Reaganovy administrativy a vyhlašováním kategorických závěrů Mitterrandova vedení jen zastírá faktickou nerozpracovanost této politiky. Ekonomické styky se Sovětským svazem Francie neoslabila. Pokud jde o Polskou lidovou republiku, Francie společně s USA nejvíce ze zemí NATO podporovala kontrarevoluční vývoj v zemi. I v současné době dává výrazně najevo své sympatie

polským opozičním silám. Vůči Československu zůstávají vztahy současné francouzské vlády chladné, hospodářské vztahy jsou nadále omezené. Celkově je vůči zemím socialistického společenství uplatňován diferencovaný přístup, který ve svých důsledcích má socialistické země rozdělovat a oslabovat.

Významným prvkem současné francouzské zahraniční politiky je důraz na spolupráci s rozvojovými zeměmi. Motivace této linie vychází z vyhrcoujícího se zápasu dvou rozdílných společenských systémů o politický charakter rozvojového světa. Je zaměřena na udržení co největšího počtu rozvojových zemí v prozápadní orientaci (jde především o státy severní a střední Afriky), na získání těch nových států, které ještě s konečnou platností nerozhodly otázku své budoucí politické orientace (týká se hlavně bývalých portugalských kolonií) a v neposlední řadě na oslabení spolupráce se SSSR a dalších socialistických zemí s takovými státy, jako jsou Libye a Sýrie.

Ve srovnání s koncepcí USA i většiny evropských kapitalistických států obsahuje linie francouzských socialistů nesporně více prvků pochopení problematiky rozvojových zemí. Je ve svém celku promyšlenější, rafinovanější a může si činit i ambice na určité úspěchy. Obsahuje však také vnitřní rozpornost, která vyniká při aplikaci na oblast zvýšeného napětí. Tato vnitřní rozpornost, která vyplývá ze snahy „hrát na obě strany“, uplatňovat např. ve vztahu k izraelsko-arabskému konfliktu obojakou politiku, se může stát do budoucna i faktorem závažných zahraničně politických neúspěchů.

Vojenská oblast si zachovala plnou kontinuitu. Vyplývá to nejen z praktických opatření, ale i z veřejných vystoupení některých vládních představitelů. Při své návštěvě v Institutu pro studia otázek národní obrany (Institut des hautes études de la défense nationale) prohlásil předseda francouzské vlády Mauroy: „Jsem určitě předsedou vlády změn. Ale existuje nejméně jedna oblast, v níž je nutné zachovat

stálost — oblast obrany.“ (Défense nationale 11/1981.) Tak jako v sedmdesátých letech i nyní Francie uplatňuje **vojensko-strategickou koncepci „regionální pružné reakce“**. Plně se přizpůsobuje strategii NATO, včetně označování SSSR a všech států Varšavské smlouvy za rozhodujícího protivníka. Současně stále bere v úvahu některé zvláštnosti, které vyplývají z principu „národního charakteru obrany“, z úsilí o „nezávislou“ politiku, dále z vlastnictví relativně silného jaderného potenciálu a konečně z vlastních zájmů v zámořských oblastech.

Jedním z konkrétních projevů prvního z těchto principů je všeobecná branná povinnost (tzv. „Národní služba“), která se vztahuje na všechny muže od 18 do 50 let. Nejdůležitější formou „Národní služby“ je vojenská služba, která se týká mužů od 18 do 35 let a člení se na vojenskou základní službu (1 rok), službu v pohotovostní záloze (4 ročníky po ukončení základní služby) a službu v záloze.

S principem „národního charakteru obrany“ úzce souvisí princip „nezávislosti v rozhodování“. Řeší potencionální rozpor mezi požadavkem na relativně nezávislou francouzskou vojenskou doktrínu a mezi nezbytností spolupracovat s USA a dalšími státy NATO při „zadržování“ světového revolučního a pokrokového hnutí. Náčelník generálního štábu francouzských ozbrojených sil armádní generál J. Lacaze k tomu prohlásil: „Národní nezávislost zůstává hlavním cílem naší obranné politiky. Za všech okolností musí být zachována svoboda rozhodování a hodnocení, aby naše země nebyla automaticky vtažena do konfliktu bez vlastní vůle.“ (Défense nationale č. 11/1981.) Vztah k Severoatlantickému paktu charakterizoval současný francouzský ministr obrany Charles Hernu takto: „Bezpečnost Francie závisí na vlastních možnostech stejně tak, jako na kvalitě a rychlosti jejích spojenců, kterým Francie potvrdila věrnost.“ (Le Monde 31. 1. 1982.) Z těchto prohlášení vyplývá, že Francie si ponechává svobodnou volbu kdy, kde a s jakým cílem použije své ozbrojené síly. V případě,

že se rozhodne je použit, však počítá s nejtěsnější součinností s ozbrojenými silami NATO.

Rozhodujícím prostředkem „odstrašování“ ve francouzském pojetí jsou strategické jaderné síly. Francie v současné době disponuje 18 pozemními strategickými střelami S.3, více než 30 strategickými bombardovacími letouny Mirage IVA a 5 ponorkami na jaderný pohon celkem s 80 námořními řízenými střelami M.20.

Stejně jako v minulosti, i současně francouzské vedení řeší případné použití strategických jaderných sil v duchu tzv. **principu „úderu proti městům“**. Předseda vlády Pierre Mauroy jej vysvětluje takto: „Francouzská strategie musí zůstat strategií odstrašování silného (SSSR) slabým (Francií), a proto nemůže být jiná než zaměřená proti městům. Její podstata spočívá ve schopnosti způsobit protivníkovi, třeba silnějšímu, škody vyšší než je jeho sázka do „hry“ a postihně jeho životní zájmy. Realizaci tohoto cíle umožňuje vyrovnávací síla atomu.“ (Défense nationale č. 10/1981.) Francie se nechce a nemůže rovnat svým strategickým jaderným potenciálem velmocem. K prosazení svých zájmů je však rozhodnuta v případě potřeby použít svých strategických jaderných sil i jako první. Jak uvádí italský časopis *Politica militare* č. 4/1980 „současná francouzská strategická síla může zničit asi 60 % zastavěných prostorů evropské části SSSR, tj. asi 120 městských aglomerací, v nichž žije přes 100 miliónů obyvatel“. Podle stejného listu se má současný strategický jaderný potenciál Francie (75 megaton) zvýšit do roku 1985 do 95 Mt.

V souvislosti s předpokládaným dalším rozvojem strategických jaderných sil má být v roce 1985 dána do operačního použití šestá ponorka na jaderný pohon (L'Inflexible), vyzbrojená 16 strategickými řízenými střelami M.4. Budou to první francouzské řízené střely vybavené vícenásobnou manévrující hlavicí s 6 hlavicemi po 150 kilotunách (typ MIRV). Z dosavadních pěti účinných ponorek mají být čtyři (mimo nejstarší Redoutable) postupně přezbroje-

ny v letech 1985–1990 rovněž řízenými střelami M.4. Do roku 1994 se předpokládá spustit na vodu sedmou ponorku (třetí generace) s ještě modernějšími řízenými střelami M.5, které mají nést vícenásobné hlavice se samostatným navedením typu MaRV. Byl schválen program vývoje nové mobilní pozemní strategické řízené střely SSBS-SX. U 15 strategických bombardovacích letounů bude modernizací prodloužena jejich životnost až do roku 1992 a předpokládá se jejich vyzbrojení leteckou protizemní řízenou střelou s jadernou hlavicí typu ASMP s dosahem od 100 do 300 km podle výšky letu. Pokračují i výzkumné práce na vývoji francouzské řízené střely s plochou dráhou letu.

Podle současné vojenské doktríny Francie nelze „odstrašování“ strategickými prostředky jaderného napadení aplikovat na všechny druhy ozbrojených konfliktů, které by probíhaly na středoevropském válečnickém, především pak na území NSR. Proto je Francie rozhodnuta podílet se na vojenských opatřeních Západu namířených proti socialistickým státům, a to i konvenčními prostředky. Její ozbrojené síly by v takovém případě byly použity podle tzv. **principu „rozšířené nedotknutelnosti“**. Jeho smysl naznačil Pierre Mauroy při svém, již zmíněném vystoupení, před posluchači Institutu pro studia otázek národní obrany: „Naše odstrašovací strategická jaderná síla nemůže být jedinou zárukou naší obrany. Je důležité, aby i naše tři tradiční druhy ozbrojených sil (tj. pozemní vojsko, vojenské letectvo a námořnictvo) disponovaly dostatečnou efektivitou, byly dobře vyzbrojeny a vycvičeny... Francouzská politika není v ničem neutralistická. I kdybychom to chtěli, naše geografická situace to zakazuje. Jakákoliv izolace je nerealizovatelná. Z toho musíme vyvodit závěry pro obranu našich hranic a přístupů k nim. Agrese proti Francii nezačíná až proniknutím protivníka na národní teritorium.“ Přes obranné pojetí, které je pro vystoupení oficiálního činitele nezbytné, je zřejmé, že si tzv. socialistická vláda ve Francii uvědomuje, že porážka evropských členských

států NATO v případném ozbrojeném konfliktu by automaticky vedla i k pádu buržoazně demokratického systému ve Francii. Proto je údajně nutné umožnit francouzským ozbrojeným silám navázat dotyk s protivníkem tam, kde je to pro Francii nejvýhodnější, tj. v sestavě vojsk NATO, v jejich předním obranném prostoru.

Přijetí principu „rozšířené nedotknutelnosti“ vedlo k opuštění dřívějších představ o tom, že by Francie zahájila jakousi druhou válku na březích Rýnu. I když nadále odmítá „vyplnit střílnu v přední linii“, tj. trvale dislokovat své jednotky v pohraničním prostoru s NDR a ČSSR, počítá s jejich použitím ve druhém, ale v případě potřeby i v prvním operačním sledu ozbrojených sil NATO na středoevropském válčišti.

K vedení bojové činnosti v Evropě jsou operačně předurčeny tzv. „manévrové síly“. Jejich základem je polní vojsko, tvořené deseti divizemi, z nichž je osm tankových. Divize jsou uskupeny do tří armádních sborů (1., 2. a 3. as), které jsou podřízeny velitelství 1. armády. Čtyři tankové divize v sestavě 2. as jsou již v míru umístěny v NSR. Z prostředků jaderného napadení operačně taktického dosahu má polní vojsko k dispozici 5 raketových dělostřeleckých oddílů RS Pluton se 30 odpalovacími zařízeními. Ze sestavy vojenského letectva je do „manévrových sil“ předurčeno 1. taktické letecké velitelství s téměř 350 letouny, z nichž asi 75 může nést jaderné pumy.

Při obraně francouzských zájmů mimo Evropu se uplatňuje princip „strategické mobility“. I když se tento pojem ve francouzské terminologii nevyskytuje (je odvozen z amerického principu „strategické mobility“ — Strategic Mobility), plně vystiňuje opatření přijímaná k posílení možností francouzského vojenského zásahu v mimoevropských oblastech. Francie má mít dostatek pohotových mobilních sil, které mají zabezpečit stabilitu režimů ve francofonních státech Afriky a tím i důležité zdroje surovin, umožnit kontrolu a případně i vojenské zajištění přísunových námořních tras a budou zárukou nedotknutelnosti

francouzských zámořských departementů a území.

Ke splnění těchto cílů je kolem 17 000 osob zámořského vojska dislokováno trvale v zájmových mimoevropských prostorech, organizují se operační plavby námořních skupení a část sil v metropoli (tzv. intervenční vojsko) je připraveno k rychlému zásahu v krizových oblastech. Základ intervenčního vojska tvoří 11. vzdušná výsadková divize, pro plnění úkolů v zámoří se připravuje i 9. divize námořní pěchoty. O zvýšeném důrazu na schopnost vojenského zásahu v zámoří svědčí i výstavba dalšího svazku intervenčního vojska — 31. polobrigády. Pro leteckou podporu těchto sil je předurčeno 2. taktické letecké velitelství. Počet letounů v jeho podřízenosti není předem stanoven a závisel by na rozsahu daného konfliktu. Řízení operací vojenského námořnictva v zámoří zajišťuje pět velitelství námořních oblastí — v prostoru Antil-Guayane, v Indickém oceánu, v jižním Atlantiku a ve východním a západním Tichomoří. V době míru je jím celkem podřízeno kolem 60 hladinových plavidel. Hlavním prostředkem pro případné posílení vojenského námořnictva v daných oblastech je skupina letadlových lodí (Foch, Clemenceau a vrtulníková loď Jeanne d'Arc). Rostoucí nebezpečí rozšíření jaderných zbraní i do států, které je dosud nevlastní, vedlo francouzské vojenské kruhy k rozhodnutí vyzbrojit obě letadlové lodi letouny-nosiči Super Etendard.

Pro rychlou přepravu ozbrojených sil s metropolitní Francie do zámoří nejsou podle francouzských vojenských činitelů vytvořeny vhodné podmínky. Hlavní zodpovědnost zatím spočívá na vojenském námořnictvu. Proto bylo rozhodnuto do konce roku 1984 předat do operačního používání 25 modernizovaných dopravních letounů C-160 Transall s doletem až 5000 km.

Vojenský rozpočet Francie nadále roste rychlejším tempem než v kterékoliv jiné zemi NATO.

Letos činí 123 miliard franků, což je téměř o 18 % v nominální a o 4–5 % v reálné hodnotě více než loni. Trend vy-

sokého nárůstu vojenských výdajů tedy i za Mitterranda, jako předtím za prezidentského úřadu Giscarda d'Estainga, pokračuje. Ve státním rozpočtu je kromě uvedených 123 miliard franků vyčleněno 21 497 miliard franků na vojenské peníze [v roce 1981 18 727 miliard franků]. Podle kritérií NATO se započítávají do celkových vojenských výdajů, které tak u Francie v r. 1982 činí 144,4 miliardy franků.

Investiční náklady trvale rostou rychleji než provozní. Letošní podíl investičních výdajů na celkových vojenských výdajích — téměř 46 % — vytváří velmi výhodné podmínky pro nákupy moderní bojové techniky a je nadále nejpříznivější ze všech států NATO. Tím je zabezpečeno i pokračování plánované reorganizace a modernizace francouzských ozbrojených sil.

Export bojové techniky nadále vzrůstá. Francie zůstává po USA druhým největším vývozcem zbraní v kapitalistickém světě a vůbec největším v přepočtu na počet obyvatel. Realizace Mitterrandova předvolebního programu, který se týká podstatnějšího omezení či zastavení vývozu bojové techniky do států s rasistickým nebo diktátorským režimem nebo do zemí vedoucích válku, je vzhledem k negativním dopadům na francouzskou ekonomiku nepravděpodobná (ve zbrojním průmyslu je zaměstnáno téměř 300 000 osob).

Současná vojenská spolupráce Francie s NATO

Přes trvalý nezájem a opětovný vstup do integrované vojenské struktury Severoatlantického paktu pokračuje i za Mitterranda kurs na prohlubování vojenské spolupráce s vedením paktu a jeho členskými zeměmi. I když prezident Mitterrand vystupuje z pozice nacionalismu a často zdůrazňuje myšlenku nezávislosti země, je ve skutečnosti jeho proatlantický kurs nejméně tak výrazný jako za Giscarda d'Estainga.

Konkrétní vojenská spolupráce se nadále projevuje v jednotném plánu použití ozbrojených sil států NATO, v účasti na společném systému PVO, ve vývoji a výrobě vý-

Prudký rozvoj vývozu zbraní proběhl ve Francii v sedmdesátých letech, v období 1970—1980 vzrostl jeho objem z 2,5 na 30 miliard franků ročně. V roce 1981 došlo sice údajně asi k 10% poklesu vývozu, který francouzští představitelé hodně zdůrazňují, na druhé straně však zamlčují, že ve stejném roce uzavřeli francouzští vývozcové zbraní kontrakty o celkovém objemu 24 miliard franků a jen v prvním čtvrtletí 1982 dokonce za více než 41 miliard franků [největší kontrakty byly podepsány se Saúdskou Arábií, Egyptem a Indií]. To vytváří předpoklady pro trvalý vysoký objem zbrojního exportu v osmdesátých letech. Vývoj bojové techniky směřuje především do zemí Blízkého a Středního východu a do Afriky (v minulých letech asi 60 %), dále na Dálný východ (v minulých letech 15 %), do Latinské Ameriky (13 %) a do evropských států NATO a do Rakouska (12 %). Počet zemí, do nichž Francie zbraně vyváží, se v roce 1982 oproti roku 1981 snížil z 85 na 82 (byl zastaven vývoz zbraní do Chile, Jihoafrické republiky a Argentiny). Pokračuje však čilý obchod např. s oběma spolu válečnými státy Irákem a do určité míry také s Íránem i s diktátorským režimem v Pákistánu (po Mitterrandově návštěvě v Jeruzalému v březnu 1982 se nevylučují ani jednání o dodávce jaderného reaktoru i různých druhů výzbroje do Izraele.

zbroje a vojenské techniky, ve společných opatřeních bojové přípravy vojsk a rovněž v používání francouzských objektů infrastruktury ostatními zeměmi paktu. Francouzský generální štáb a Vrchní velitelství NATO dále rozpracovávají a systematicky upřesňují plány použití 2. armádního sboru a 1. armády v operační sestavě spojeneckých ozbrojených sil paktu.

V roce 1981 byla rovněž upřesněna dohoda o součinnosti taktického letectva Francie se spojeneckým letectvem NATO na středoevropském válčišti a bylo rozhodnuto o vytvoření zvláštního velení k reali-

zací této dohody v míru i za války. V praxi se předpokládá v případě předání 1. francouzské armády do podřízenosti velení NATO použití taktické letectvo Francie podle plánu vrchního velitele spojeneckých ozbrojených sil na středoevropském válčišti.

Systém PVO Francie „STRIDA-2“ nadále využívá automatizovaného systému řízení sil a prostředků PVO NATO „NADGE“. Jsou dále rozpracovány plány součinnosti sil a prostředků PVO Francie a zemí NATO.

Francie pokračuje s USA, NSR, Velkou Británií a Itálií ve společném vývoji a výrobě letounů Jaguar, Alpha Jet, vrtulníků Gazelle, Puma, Lynx, protiletadlových řízených střel Roland a Hawk (zdokonalený typ), protitankových řízených střel Milan a Hot a rovněž další bojové techniky a výzbroje. Celkově jde asi o 20 druhů zbraní.

Pokračuje spolupráce v oblasti vojenské rozvědky. Francouzští zástupci se nadále zúčastňují konferencí zpravodajských orgánů armád členských zemí NATO, které se týkají hodnocení činnosti vojenského námořnictva SSSR ve Středozemním moři i vojsk států Varšavské smlouvy v Evropě.

Rozšiřují se osobní kontakty vedoucích vojenských představitelů Francie s představiteli ostatních armád NATO, u všech hlavních velitelství paktu na evropském válčišti jsou stále francouzské vojenské

mise. Jejich počty se mají v krizových situacích podstatně zvýšit.

Také organizace a výsledky hlavních opatření operační a bojové přípravy francouzských ozbrojených sil jednoznačně potvrzují prohlubující se trend spolupráce s ozbrojenými silami NATO. Za základní formu jsou považována komplexní typová cvičení a série cvičení podřízené jednotnému zámyslu, který je v souladu s názory velení NATO na použití ozbrojených sil v příští možné válce. I když se kvantita společných cvičení podstatně nezvýšila, prohlubuje se vzájemná spolupráce zvláště na taktických stupních. V posledních několika letech, i v roce 1981, se francouzské štáby a vojska zúčastnily průměrně ročně 25—30 cvičení NATO a asi 30 bilaterálních cvičení s jednotlivými členskými zeměmi Severoatlantického paktu. Nejvyšší intenzity součinnosti dosahuje francouzské vojenské letectvo a jednotky PVO, které se v roce 1981 zúčastnily 15—20 spojeneckých cvičení. Organizovala se také národní cvičení s účastí letectva jiných států Severoatlantického paktu.

Vojenská spolupráce Francie s velením Severoatlantického paktu a jeho členskými státy pokračuje. Bude jako dosud směřovat k zabezpečení přípravy francouzských ozbrojených sil ke společné bojové činnosti s ozbrojenými silami NATO proti zemím Varšavské smlouvy.

СОДЕРЖАНИЕ

Генерал-лейтенант Йозеф Гребик	
К основным задачам руководящей и организаторской работы командиров и штабов	3
Автор разбирает формы и методы руководящей деятельности, которая обеспечивает максимальную эффективность и качество на всех этапах построения армии, эффективность боевой и политической подготовки, а также боевой готовности ЧНА. Он обращает особое внимание на область планирования, контроля, разborовой деятельности и повышения уровня требовательности.	
Генерал-майор Яромир Яшек, кандидат военных наук, доцент	
К некоторым вопросам военной доктрины	9
Автор объясняет вопросы военной доктрины с точки зрения дальнейшего эффективного развития теоретического и практического, современного, а также перспективного военного строительства государства и содружества государств. Он разбирает содержание доктрины, определение, а также ее политическую и военную области.	
Полковник Эмил Баркол, кандидат философских наук	
Научно-технический прогресс и партийно-политическая работа	16
Автор, исходя из тезисов марксизма-ленинизма о роли техники в военном деле, рассматривает некоторые области с точки зрения научно-технического развития в ЧНА. Особое внимание он обращает на область подготовки кадров, овладение оружия и боевой техники, партийно-политической работы, включая пропаганду, агитацию, а также область руководства этой работой.	
ВОЕННОЕ ИСКУССТВО	
Полковник Ян Штефка, кандидат военных наук	
К новым взглядам на организацию и ведение боя	21
Автор статьи, исходя из положений Полевого устава, изданного в 1964 году, разбирает некоторые новые взгляды на организацию и ведение общевойсковой боя, обращая особое внимание на наступательный бой мотострелковой (танковой) дивизии.	
Майор Франтишек Валах	
Маневр огнем и передвижением в операции	27
Автор статьи на основе военно-технического прогресса, который значительно влияет на развитие военного дела, разбирает новый качественный процесс особенно в огневой силе и движении войск на поле боя. Он объясняет содержание и цель маневра, а также соотношение маневра огнем и движением.	
Капитан Петр Немец	
Танковая дивизия, как оперативно маневренная группа армии	34
Автор статьи разбирает некоторый опыт приобретенный из командно-штабных учений общевойсковых дивизий. Он обращает внимание на: разработку этих учений и подготовку его участников, работу командиров и штабов при принятии решения, а также на действия рейдовых отрядов, высылаемых командирами частей.	
Полковник Михал Локвенц	
К защите войск от ядерного оружия	39
Автор статьи разбирает новую проблематику защиты войск от ОМП, особенно от нейтронного оружия. Он обращает внимание на: роль и место нейтронного оружия, новые проблемы защиты войск, влияние указанного оружия в процессе управления, ликвидацию последствий, а также восстановление боеспособности войск.	

Полковник Эмил Совак

Особенности ведения боевых действий РВА в наступлении в горно-лесистой местности 45

Автор статьи рассматривает важнейшие особенности в применении РВА в наступлении в горно-лесистой местности. Он обращает внимание на особенности в этапе выдвижения и развертывания войск, в огневой подготовке и поддержке наступления, а также в огневом сопровождении наступающих войск в глубине обороны противника.

Полковник Андрей Сабол

Уничтожение крылатых ракет средствами ПВО 50

Автор статьи, исходя из характеристики крылатых ракет противника, разбирает способы ведения разведки этих целей, особенности ведения боевых действий с ними силами и средствами ПВО, а также истребительной авиацией ПВО страны.

Полковник Йозеф Рот, кандидат военных наук

Боевые действия истребительной авиации с крылатыми ракетами противника 56

Автор статьи, на основе тактико-технических данных крылатых ракет вероятного противника, разбирает боевые действия истребительной авиации с этими средствами. Особое внимание он уделяет способам встречи с указанными ракетами, а также формам уничтожения этих целей ракетами типа „воздух-воздух“ и огнем авиационных пушек.

Полковник Вацлав Лготски, кандидат военных наук, доцент

Крылатые ракеты противника и заграждения из аэростатов 62

Автор статьи рассматривает проблематику использования заграждений из аэростатов, как пассивное средство в бою против крылатым ракетами. Автор сначала разбирает некоторый опыт из второй мировой войны, потом высказывает свое мнения на возможности использования этих заграждений в современных условиях, а также на отдельные тактические принципы применения указанных заграждений.

Полковник Здзек Тополянек

полковник Ярослав Выкидал

К командно-штабному учению „Дукла-82,, 67

Авторы статьи рассматривают опыт из командно-штабного учения, особенно из организации и руководства тылового обеспечения современных операций. Они обращают внимание читателей на новые формы и способы развертывания фронтовых и армейского тылов в начале сражения, обеспечение войск переходящих во временную оборону, а также обеспечение ввода в сражение второго эшелона фронта.

ИЗ СОЦИАЛИСТИЧЕСКИХ АРМИЙ

Подготовка последующих наступательных операций 73

Борьба с артиллерией противника 80

ИНФОРМАЦИИ

Полковник Милослав Гандл, кандидат военных наук

подполковник Мирослав Веселка

Современная военная политика и стратегия Франции 87

Авторы рассматривают внешнюю политику Франции, как точку отправления для определения концепции военной политики и стратегии. Они разбирают военно-стратегическую концепцию „регионального гибкого реагирования“, возможности применения ядерных и маневренных сил, а также проблематику сотрудничества в военной области Франции с НАТО.